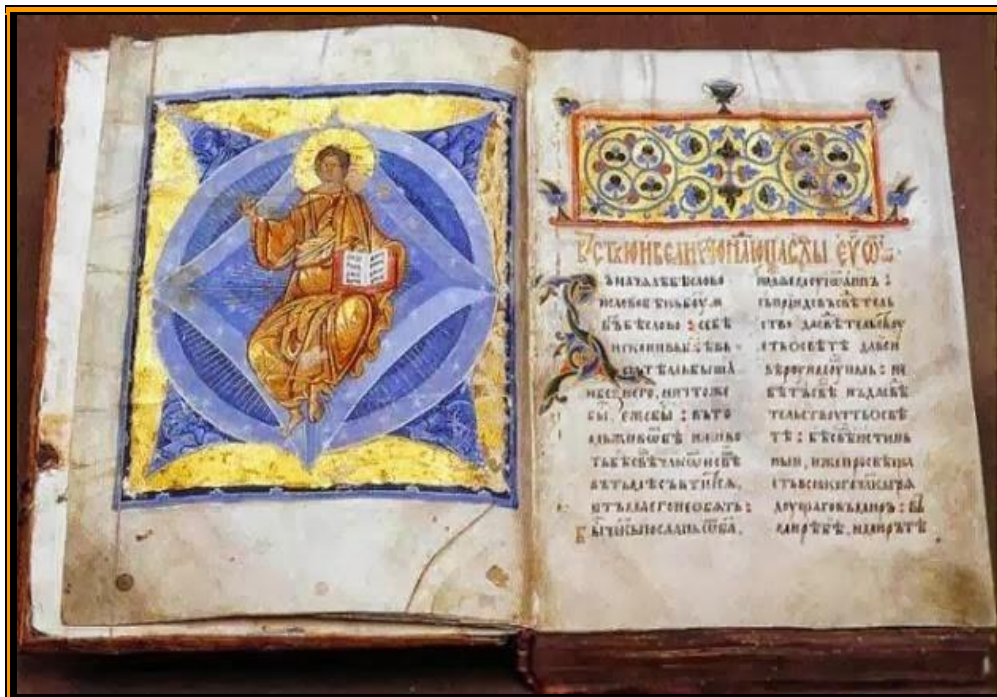

ΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ.

«Μετά βαΐων και κλάδων, μωρές παρθένες, Το μεν πνεύμα πρό-
θυμον, η δε σαρξ ασθενής, Από τον Άννα στον Καϊάφα, Συ είπας», είναι
μόνο κάποιες από τις ευαγγελικές φράσεις που χρησιμοποιούμε στην
καθημερινότητα όλοι μας!

Μπορεί να διανύουμε ακόμα την περίοδο του Τριωδίου και το
Άγιο Πάσχα να απέχει, ωστόσο στην ελληνική παράδοση η Μεγάλη Εβ-
δομάδα δεν «εγκλωβίζεται» χρονικά τις ημέρες των Παθών, αλλά
διαχέεται μέσα από διάφορες ευαγγελικές φράσεις στην καθημε-
ρινότητα καθ' όλη τη διάρκεια του έτους.

Από την Κυριακή των Βαΐων και την πανηγυρική είσοδο του
Ιησού, στην Ιερουσαλήμ «επί πώλον όνου», διατηρούμε στην καθημε-
ρινότητα τη φράση «μετά βαΐων και κλάδων» ελάχιστα παραφρα-
σμένη από το κείμενο του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου: «Τη επαύριον
όχλος πολύς ο ελθών εις την εορτήν, ακούσαντες ότι έρχεται Ιησούς εις
Ιεροσόλυμα, έλαβον τα βαΐα των φοινίκων και εξήλθον εις απάντησιν
αυτώ, και έκραζον' ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυ-
ρίου, ο βασιλεύς του Ισραήλ». Σήμερα, η παραπάνω έκφραση ταυτί-
ζεται με τη θερμή, έως αποθεωτική, με όλες τις τιμές υποδοχή που γί-
νεται σε κάποιον.

Συχνά αναφερόμαστε στις «μωρές παρθένες», εννοώντας όσους παριστάνουν τους αθώους, ή σ' εκείνους που έμειναν «εκτός νυμφώνος», δηλαδή βγήκαν από το «παιχνίδι» ή ακόμα στο γνωστό «ιδού ο νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός» εννοώντας την απρόσμενη έλευση κάποιου. Με τις φράσεις αυτές πρέπει να γνωρίζουμε ότι αναπαράγουμε αποσπάσματα της παραβολής των δέκα παρθένων, που διέσωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος και ακούμε τη Μεγάλη Τρίτη: «Μέσης δε νυκτός κραυγή γέγονεν' ιδού ο νυμφίος έρχεται».

Τη Μεγάλη Τρίτη, ακούγεται και το μεγαλειώδες τροπάριο της Κασσιανής, ο πρώτος στίχος του οποίου «Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή...» χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα για να χαρακτηρίσει κάποιον ή κάποια που μετανοεί για λάθη και αμαρτίες που έχει πράξει, ζητώντας συγγνώμη και μία δεύτερη ευκαιρία.

«Πριν αλέκτορα φωνήσαι», θα με αρνηθείς τρεις φορές, θα πει στον Απόστολο Πέτρο ο Ιησούς στη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου και θα δικαιωθεί μερικές ώρες μετά, όταν ο Πέτρος αρνείται τρεις φορές ότι τον γνωρίζει λέγοντας «ουκ οίδα αυτόν».

«Το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής», αναφέρει ο Χριστός στους μαθητές Του στη Γεσθημανή με το νόημα να παραμείνει αναλλοίωτο μέχρι σήμερα.

Λίγο αργότερα ο Κύριος, σε μια προσωρινή στιγμή ανθρώπινης αδυναμίας μπροστά στο επερχόμενο μαρτύριο, θα πει: «Απέλθετω από εμού το ποτήριον τούτο», έκφραση την οποία χρησιμοποιούμε ακόμα και σήμερα, όταν θέλουμε να αποφύγουμε σκληρές δοκιμασίες που θεωρούμε ότι δεν θα αντέξουμε.

«Μετά φανών και λαμπάδων» οδηγεί ο Ιούδας «...την σπείραν και εκ των αρχιερέων και των Φαρισαίων υπηρέτας» που συλλαμβάνουν τον Ιησού στο Όρος των Ελαιών. Το φιλί της προδοσίας, τα «τριάντα αργύρια» και το ίδιο το όνομα Ιούδας Ισκαριώτης αποτελούν διαχρονικά σύμβολα υποκρισίας, δολιότητας, αλλά, κυρίως, της απρόσμενης εκ των έσω προδοσίας.

«Από τον Άννα στον Καϊάφα», λέμε όταν περιγράφουμε την άσκοπη –ιδίως σε κάποιες υπηρεσίες...– ταλαιπωρία μας.

«Συ είπας», απαντά ο Ιησούς στην ειρωνική ερώτηση του ιερέα-δικαστή Του αν θεωρεί τον εαυτό Του Υιό του Θεού και ο Καϊάφας «διέρρηξε τα ιμάτιά του». Αυτή η φράση σήμερα σημαίνει ότι κάποιος κάνει το παν για να πείσει ότι έχει δίκιο ή κατηγορείται άδικα.

Η απόλυτη έκφραση ευθυνοφοβίας παραμένει μέχρι και σήμερα το «νίπτω τας χείρας μου» του Ρωμαίου επιτρόπου στην Ιουδαία Πόντιου Πιλάτου, ρήση που ο Ευαγγελιστής Ματθαίος περιγράφει ακολούθως: «Ιδών δε ο Πιλάτος ότι ουδέν ωφελεί, αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται, λαβών ύδωρ απενίψατο τας χείρας κατέναντι του όχλου λέγων’ αθώος ειμί από του αίματος του δικαίου τούτου’ υμείς όψεσθε».

Ο Χριστός παρουσιάζεται στο έξαλλο ιουδαϊκό πλήθος που στην ερώτηση του Πιλάτου «Ιησού ή Βαραββάν» απαντά «Ιησού» και αμέσως μετά κραυγάζει «Άρον άρον, σταύρωσον αυτόν», κάτι που σήμερα ταυτίζεται με τη βιαστική, βεβιασμένη και συνήθως λανθασμένη απόφαση.

Η κορύφωση του Θείου Δράματος με τη Σταύρωση μας προσφέρει άφθονο υλικό.

«Μη με σταυρώνεις» λέμε συχνά, μιλώντας για άσκοπη ταλαιπωρία, ενώ οι «σταυρωτήδες» που έβαλαν τα καρφιά στο σώμα του Χριστού, θεωρούνται διαχρονικά κοινωνικά απόκληροι.

«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου», θα πει στον Ιησού ο μεταμελημένος στο σταυρό ληστής, πρόταση που σήμερα δείχνει αιφνιδιασμό και μεγάλη έκπληξη.

Η τελευταία φάση του Χριστού πάνω στο σταυρό «Πάτερ, άφες αυτοίς’ ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» χρησιμοποιείται μέχρι σήμερα ως απόλυτη έκφραση μεγαλοψυχίας και συγχώρεσης απέναντι σε όσους μας έχουν βλάψει, ενώ το «επί ξύλου κρεμάμενος» χαρακτηρίζει τον εκτεθειμένο και ανίσχυρο στα προβλήματα της ζωής άνθρωπο.

«Του έψαλε τον αναβαλλόμενο», λέμε για εκείνον που δέχεται για πολλή ώρα έντονες επιπλήξεις, η ρίζα του οποίου βρίσκεται σε τροπάριο της Μεγάλης Παρασκευής, όπου ο υμνογράφος θρηνεί, απευθυνόμενος στον Χριστό: «Σε τον αναβαλλόμενον, το φως ώσπερ ιμάτιον».

Λέγοντας «έχουσιν γνώσιν οι φύλακες», αναπαράγουμε τμήμα κυριακάτικων ψαλμών της Αναστάσεως που αναφέρεται στη φύλαξη του Σώματος του Ιησού από τους Ρωμαίους στρατιώτες, αλλά εννοούμε ότι, παρότι δεν το διατυμπανίζουμε, γνωρίζουμε καλά τι συμβαίνει.

Το νόημα δε της φράσης «άπιστος Θωμάς» παραμένει αναλλοίωτο στο χρόνο, ενώ το «Ανάστα ο Κύριος» ταυτίζεται με τον έντονο θόρυβο και τη φασαρία.

«Έγινε της Αναλήψεως» λέμε όταν συμβαίνουν συνταρακτικά γεγονότα, ενώ, τέλος η κορυφαία λέξη που εμπεριέχει τη δικαίωση του Θείου Δράματος είναι αυτή της Αναστάσεως, που ταυτίζεται με τη λύτρωση, τη μεγάλη ψυχική χαρά και την απελευθέρωση από τα κάθε είδους δεσμά.

Πηγή : <http://users.sch.gr/>